

CRUCEA VIEȚII NOASTRE

Sfânta Cruce este altarul de jertfă pe care s-a adus jertfa împăcării noastre cu Dumnezeu pentru a ne mântui sufletul. Mântuitorul ne adresează o chemare dulce, zicând: „*Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie*” (Marcu 8, 34). Pe Hristos Îl urmăm renunțând la sinea noastră egoistă, suferind cu bucurie pentru El și însemnându-ne adeseori cu semnul Sfintei Cruci. Când ne închinăm, recunoaștem importanța Crucii și în același timp, se naște în noi conștiința că am fost răscumparați de Fiul lui Dumnezeu și suntem chemați să-L urmăm pe El, oricât ne-ar costa acest lucru. De asemenea, când ne facem semnul Crucii mărturisim legătura noastră cu Hristos și totodată, ne exprimăm convingerea că, numai predându-ne Lui viața noastră, putem avea parte de darurile Jertfei Sale răscumpărătoare. Înțelesul duhovnicesc al crucii este acela de a urma lui Iisus Hristos. De multe ori, în familie, durerea, suferința și necazurile ce se ivesc fac ca toți membrii familiei să se cunoască între ei, să se lege și să se contopească, prin dragostea cea mare, dragostea dumnezeiască, care nu are

margini. Aceasta înseamnă că durerea, suferința și necazurile nu sunt tocmai o nefericire cum ni s-ar părea. Înseamnă că firea noastră nu are motiv să se răzvrătească și că cele nouă fericiri sunt adevărate și nu închipuiri ele realizându-se și aici pe pământ. Mântuitorul Iisus Hristos s-a

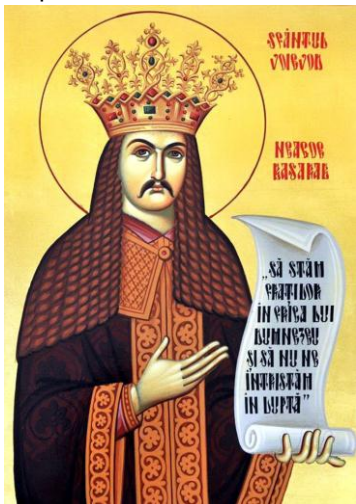

suit în munte (Matei 5, 1), pe muntele numit al fericirilor și acolo a dat fericirile ca învățături pentru ucenicii Săi. Hristos nu pentru Sine a purtat Crucea, ci pentru a noastră mântuire. Sfânta Biserică cultivă gândul legăturii dintre oameni. După cuvintele Sfântului Apostol Pavel: „*noi suntem părți, mădulare, ale aceluiși Trup tainic*”, sau cum zice însuși Mântuitorul: „*toți una suntem*”. Nu se poate să te doară ceva și să nu simți durerea în tot trupul. Bucuria nu poate să fie simțită numai de o parte din noi. Tot așa și în Biserică noi suntem toți una, luând parte și la bucuriile și la durerile altora. De aceea, crucea duhovnicească și purtarea ei, urmând pe Domnul Iisus Hristos, înseamnă: a fi una cu cei din familia ta și cu toți cei din obștea în care trăiești, a primi necazurile și durerile în așa fel, ca din ele să-ți faci scară de înălțare sufletească și a lucra pentru mântuirea altora, cum a lucrat Mântuitorul, fără a aștepta lauda altora. Toți avem de purtat o cruce. Dacă inimile ar începe o dată să vorbească, nu ar mai ajunge niciodată să se oprească, pentru că fiecare își are crucea sa, care mai grea, care mai ușoară, care mai mare, care mai mică. Unde o ducem, cum o purtăm? Crucea durerilor are atâtea drumuri în fața sa. Ușor te poți rătăci și atunci, crucea se preface în piatră și te macină, te distruge. Domnul ne-a arătat drumul, când zice: „*...să-Mi urmezi Mie*”. El pentru noi a purtat crucea, iar noi trebuie s-o purtăm și pentru alții. Lui să-i urmăm, căci El va îndulci rănilor tăiate de cruce, tuturor celor ce-L vor urma. †

IISUS Hristos - Viața noastră cea veșnică

Nenumărate au fost minunile pe care le-a săvârșit Mântuitorul nostru Iisus Hristos în timpul anilor de activitate în mijlocul oamenilor. Cuvântările Sale uimeau mulțimile, nimeni nu mai vorbise asemenea Lui! Dar faptele Sale, miracolele pe care le săvârșea la tot pasul au fost mai presus de tot ceea ce făcuse vreun om vreodată! De aceea se întrebau: „*Cine este Omul acesta?*”. Și pe bună dreptate se întrebau, pentru că toți cei ce fuseseră martorii minunilor vedeau o putere extraordinară care lucra în persoana acestui Om cu totul deosebit. Din răutate, unii spuneau cântind pe la colțuri că Iisus lucrează cu puteri demonice. Cei ce recunoșteau că Domnul Iisus făcea din iubire toate acele fapte, spre binele oamenilor aflați în suferință, mărturiseau că întru toate acele fapte este puterea lui Dumnezeu, iar Cel ce le face este Omul lui Dumnezeu! Vreun prooroc, un om sfânt, un trimis al Cerului sau... poate chiar Mesia cel mult așteptat? Erau întrebări firești. Oamenii vedeau, se minunau și voiau să înțeleagă. Răspunsurile aveau să vină tot de la Domnul, atât prin cuvânt, cât și prin alte fapte. Și-a arătat puterea asupra naturii umane, asupra puterilor malefice ce o înrobise de multe ori, asupra suferințelor, bolilor, durerilor de tot felul. Oriunde apărea Marele Învățător, mulțimile se îngrămădeau aducând în fața Acestuia pe cei suferinzi. Multe dintre aceste minuni sunt relatate în Evanghelii. Multe vor fi rămas nescrise. Asupra tuturor Mântuitorul se apleca cu nesfârșită răbdare și compasiune. Dumnezeu Cel întrupat vedea suferința creaturilor Sale, lucrarea răului între oameni și în această lume pe care El a creat-o din iubire. De aceea a venit chiar aici, ca un Mântuitor, ca un Salvator al întregii creații. Fiecare minune săvârșită a mărturisit despre iubirea divină și despre puterea dumnezeiască a Domnului Iisus – Omul Dumnezeu! Lecțiile mântuirii nu au fost predate de Domnul în palate, nici pentru elitele vremii, ci pentru oamenii simpli, pentru aceia care însetau într-adevăr după cunoașterea lui Dumnezeu. În praf drumului Nainului, pe Muntele Fericirilor, pe creasta Taborului, în apele limpezi și sărace ale Ghenizaretului, în cimitirul Gherghesenilor și mai ales pe înălțimea Golgotei, în aceste locuri s-a revelat puterea și iubirea lui Dumnezeu față de oameni! În tot ceea ce a făcut, Mântuitorul nu a căutat spectacolul, senzaționalul cu orice preț. Nu de aplauze ducea lipsă Hristos. El era Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat și nu ducea lipsă de nimic. Voia să le descopere oamenilor taina mântuirii! Toate minunile au fost extraordinare, însă câteva dintre ele au răsturnat cu totul orice înțelegere omenească. Iar acestea au fost învierile din morți! Fapte dumnezeiești, care au depășit chiar și cele mai de netrecut bariere. Iar moartea este o barieră de netrecut. Odată ce omul trece în tărâmul celălalt, nimeni și nimic nu mai poate să schimbe ceva. Însă, Iisus Hristos a arătat că poate și așa ceva. Slavă Ție, Mântuitorule Iisuse, Viața noastră cea veșnică!

Binecredinciosul voievod Neagoe Basarab s-a născut în anul 1481. Tatăl său era din neamul Basarabilor, iar mama sa era din familia Craioveștilor. Neagoe a fost unul dintre cei patru copii ai părinților săi. Influențat de credința mamei sale, el a deprins din fragedă vârstă învățăturile mântuitoare și virtuțile creștine. Mănăstirea Bistrița din Oltenia, ctitorie a străbunicilor săi, a devenit școală duhovnicească pentru evlaviosul Neagoe. Voia lui Dumnezeu a făcut ca în acele vremuri la Mănăstirea Bistrița să fie retras marele între patriarhi, Nifon al Constantinopolului, chemat în Țara Românească la anul 1502, de voievodul Radu cel Mare pentru a reorganiza și întări viața bisericească. De la Sfântul Ierarh Nifon, Neagoe a deprins taina rugăciunii isihaste, evlavia și trezvia sufletului, învățătura și înțelepciunea lui Hristos, dobândind înalt spor duhovnicesc. Înzestrat cu daruri intelectuale deosebite, el și-a agonisit mai toată știința și cultura teologică a vremii sale. De aceea, prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, iubitorul de Hristos, Neagoe, în anul 1512, a fost chemat la demnitatea de Domnitor și Voievod al Țării Românești. În această calitate a încurajat dezvoltarea comerțului și a meșteșugurilor, iar pe plan diplomatic a încercat să mențină relații de prietenie cu

Ungaria. A încercat să stabilească relații diplomatice cu Veneția și Roma și chiar să medieze conflictul dintre creștinii ortodocși și catolici. Continuând viziunea și obiectivele politice inițiate de Ștefan cel Mare, a încercat să realizeze o coaliție a statelor răsăritene împotriva expansiunii turcești. În 1517 cere și obține de la Patriarhia ecumenică canonizarea fostului său învățător, patriarhul Nifon.

Pe racla în care au fost așezate moaștele și care se păstrează la Dionisiu, domnul român este reprezentat închinându-se sfântului. În anul 1519, Neagoe Basarab împreună cu Ștefan al IV-lea al Moldovei (Ștefăniță Vodă) au trimis un ambasador la Vatican prin intermediul căruia „Basarab și aleșii săi fii Teodosie și Petru și urmașii săi și Ștefan și fiii săi” promiteau că vor participa alături de ceilalți principii creștini și de papă la „sfânta expediție împotriva lui Selim, tiranul turcilor”. Totuși, Țara Românească rămâne pe perioada domniei lui vasală Imperiului Otoman. Neagoe Basarab a făcut donații generoase mănăstirilor ortodoxe din Țara Românească și din toate țările din Balcani. În timpul domniei sale a fost construită Mănăstirea Curtea de Argeș, unde se odihnesc și sfintele moaște ale voievodului. Sfântul Voievod Neagoe Basarab a rămas în memoria poporului român și a tradiției ortodoxe prin opera sa intitulată „Învățăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Teodosie”, prima creație de valoare universală a literaturii române, un adevărat testament duhovnicesc, pedagogic, filosofic și enciclopedic. Proclamarea oficială a canonizării a avut loc la 26 octombrie 2008, la Catedrala Patriarhală.

Cea mai veche lege pe care Dumnezeu a dat-o omului când a fost zidit, a fost legea conștiinței. Ea este într-un fel ochiul sufletesc al omului credincios care ne luminează interiorul. Ne naștem cu această lumină a conștiinței dar apoi stă în puterea fiecăruia din noi să nu o lăsăm să slăbească, să se degradeze, fiindcă atunci putem ajunge în adâncul „nesimțirii” și al nebăgării de seamă la cele spre mântuirea sufletului. Când săvârșim o faptă bună, simțim în sufletul nostru o satisfacție, o bucurie sufletească, iar de pricinuim suferință omului de lângă noi suntem stăpâniți de o neliniște sufletească. Conștiința este un învățător bun, ca un judecător drept și numai ascultând glasul ei putem deveni înțelepți în raporturile noastre cu cei din jur. Dacă suntem permanent în legătură directă cu Dumnezeu prin rugăciune, păzim conștiința noastră curată prin împărtășirea ascultării Cuvântului lui Dumnezeu, pe care o pot face toți creștinii venind la biserică, ascultând cu evlavie și credință Sfânta Liturghie. Dumnezeu spune oamenilor să meargă la biserică ca la un liman liniștit și ca la un loc în care uităm de grijile lumești, la ușa căreia putem lăsa mândria, orgoliul, clevetirea, mânia, iubirea de sine. Numai așa rugăciunea noastră ajunge la cer, harul Duhului Sfânt coboară pe pământ, eliberându-ne de răceala și goliciunea interioară pentru a face loc echilibrului de care avem nevoie. Pentru a ne numi creștini ortodocși, trebuie să păstrăm credința curată, astfel încât să trăim cu Hristos, în Hristos și pentru Hristos. Venind la sfânta biserică, ieșim din tulburarea și grija permanentă, căutând liniștea sufletească. Participăm la cea mai importantă slujbă, Sfânta Liturghie, în Sfintele Sărbători, pentru a vorbi cu Dumnezeu prin slujirea preoților, împărtășitorii Tainelor lui Dumnezeu și slujitorii lui Iisus Hristos. Mântuitorul spune: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața” - Calea este Biserica, Adevărul este credința ortodoxă, Viața este Raiul. Trebuie să mă rog, să postesc, să fac fapte bune. Cât mă simt de bine când merg la biserică! Las deoparte toate grijile de zi cu zi, supărările sau bucuriile trecătoare și ascult cuvântul lui Dumnezeu, cântările bisericești sau îngân odată cu slujitorii sfintele slujbe. Simt cum sufletul meu dăruit de Dumnezeu mă înalță, mă poartă într-un Univers feeric de viață nouă întru Hristos. Prezența lui Dumnezeu o port în minte când mă întorc spre casă de la Sfânta Biserică și inima veghează această stare benefică în tot ce urmează să întreprind. Dumnezeu este părintele tuturor oamenilor, și al celor mici și al celor mari. Deprinderile formate la copii: de a iubi adevărul, dreptatea, de a fi blânzi, binevoitori cu toată lumea - aduc bucurie și cinste părinților lor dar mai ales lui Dumnezeu. Cum sunt deprinși copiii de astăzi, așa vor fi bătrânii de mai târziu. Să-i învățăm să se roage, să se bucure cântând, să simtă treptat respirația Bisericii, bătăile inimii acesteia. Copiii pătrund ușor în lumea duhovnicească; ei sunt foarte receptivi la bucuria în Sf. Duh.

N-am timp

O fetiță, pe nume Dana, se adresa mamei sale: „Mămico, de ce nu vrei să te joci cu mine?”. „Pentru că nu am timp”, îi răspunse ea. Dialogul continuă. „De ce nu ai timp?”. „Pentru că trebuie să lucrez”. „De ce lucrezi?”. „Pentru că să câștig bani”. „De ce câștigi bani?”. „Pentru că să pot să-ți dau de mâncare”. După o scurtă pauză, Dana spuse: „Mămico, mie nu-mi este foame”.

